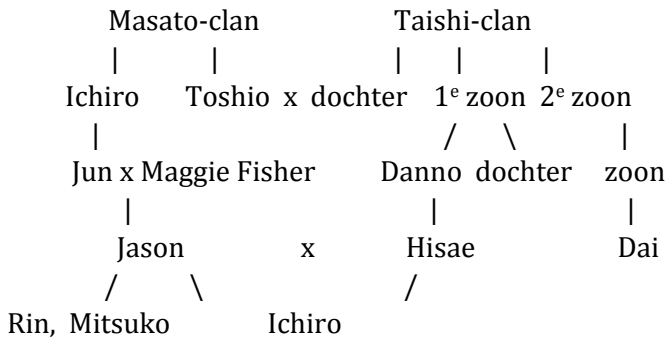

ICHIRO'S KAIZEN

ICHIRO'S KAIZEN

Helen Pape

voor de liefhebbers van 'Kaizen voor een dame'

en voor Bradley, met dank aan de Italiaanse grenswacht op de bergpas: "Halta di Japonesi!"

Kaizen = Japans principe: het vermogen om jezelf en je omgeving te verbeteren met kleine stapjes.

Verklarende woordenlijst achterin het boek.

Van dezelfde auteur:

Kaizen voor een dame, uitg. Boekscout

Tempo & Tempat (Tijd & Plaats), uitg. BraveNewBooks

Foto boekomslog: © Wesley Luntungan

Foto van auteur: © Edmond Hamers

ISBN: 9789402193237

© Helen Pape

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

“Masato Jun! Jun, ben jij het werkelijk?” De oude man keek verbaasd naar Ichiro, met een vertederde, vreugdevolle blik.

Ichiro Masato keek beschroomd naar zijn breekbare grootvader in het witte ziekenhuisbed.

“Sofu, ik ben zo snel mogelijk gekomen.” Hij noemde hem eigenlijk Taishi-san, zoals gebruikelijk, eerbiedig bij de achternaam. Maar deze breekbare figuur was echt zijn sofou, zijn opa. Hoe moest hij het zeggen? *Ik ben Ichiro, zoon van uw dochter, Hisae. Ik ben niet Jun, ik ben niet mijn andere opa.* Ichiro zocht nog naar de juiste woorden.

Jun, de vader van zijn vader, kende hij alleen van foto's, maar toch voelde het in zijn gedachten meer als familie. Misschien omdat hij op hem leek.

Taishi zag er verward uit, hij leek in niets op zijn intimiderende grootvader die met zijn bevelende stem en overheersende aanwezigheid de familieclan aanvoerde.

“Ik wist het, diep van binnen heb ik altijd geweten dat je leefde. En nu, na al die jaren kom je me opzoeken.” Taishi liet zich niet van de wijs brengen. Het leek alsof hij Ichiro's begroeting niet had gehoord. Alsof het een verspreking betrof dat hij sofou genoemd werd door Masato Jun, de neef van zijn concurrent Masato Toshio.

Japan had eeuwen geleden de familienaam vastgelegd als eerste naam. Het belangrijkste eerst, de familie. Het individu is bijzaak, de persoonsnaam als laatste, een toevoeging.

Ichiro had zijn opa Jun nooit gekend. Jun, die in Groot-Brittannië was gebleven en getrouwd was met een Engelse verpleegster. Jun, die was weggelopen van zijn verplichtingen. Ondenkbaar voor een zichzelf respecterende Japanner.

Taishi had een TIA gehad, aan het begin van deze week. Niet de eerste, zo bleek na recent onderzoek, maar wel de zwaarste tot nog toe. De tijdelijke hapering van de bloeddorstrooming in zijn hersenen had voorheen geen gevolgen gehad. Hooguit had Taishi de laatste tijd wat afwezig gereageerd, gezien zijn vele taken nauwelijks opmerkelijk te noemen. De dokter had Ichiro verteld dat het geen blijvende gevolgen hoefde te hebben. Wel kon het een voorbode zijn van een beroerte. Voorzorgsmaatregelen, zoals het dagelijks innemen van een bloedverdunner moesten erger voorkomen.

Ichiro voelde zich schuldig. Doordat hij het de laatste maanden had laten afweten als opvolger van het familiebedrijf in Osaka, had hij zijn grootvader meer werk bezorgd. Ichiro had ruim een jaar lang werkweken gemaakt van tachtig uur en meer. Non stop. Tijdens een onmogelijke missie in het buitenland was hij doorgedraaid. De combinatie van oververmoeidheid, drugs en wangedrag deed hem de das om. Hij belandde in een afkickkliniek. Na een aantal maanden ging het beter met hem, ook doordat hij zich aan het andere einde van de wereld bevond. Geen van zijn oude vrienden uit de partyscene zocht contact met hem. Zelfs zijn beschermende moeder Hisae en haar bemoeizieke vriend Tomo hielden zich afzijdig. Het gezichtsverlies was voor de hele familie te beschamend.

Na het nieuws van zijn grootvaders ziekenhuisopname had het een paar dagen geduurd eer hij vrij was om te gaan en te staan waar hij wilde. Het eerste het beste vliegtuig had hem naar Osaka gebracht en nu zat hij hier met een jetlag en Jun, onzichtbaar tussen hen in.

Het was nooit bij hem opgekomen dat het teveel zou worden voor Taishi. De man was formidabel, een despoot. Ichiro was heimelijk als de dood voor hem. Taishi kon mensen maken en breken. Deze schaduw, deze kinderlijk blijde patiënt, die hier

bleekjes overeind werd gehouden door een paar kussens in de rug, dit was niet Taishi-san. Dit was een schim van tachtig jaar oud en zeer sterfelijk ineens, een echte sofu, zijn sofu.

“Het is nooit de bedoeling geweest dat het auto-ongeluk jou fataal werd. Ik heb het altijd verre van mij geworpen, maar nu je hier voor me zit, kan ik je eindelijk bekennen dat het een zeer slecht plan was. Ik was ook maar een radertje in het grote geheel, dat begrijp je toch wel?” Taishi greep Ichiro’s hand beet in een dwingende, klauwende greep. *Toch niet zo fragiel, ouwe.* Ichiro’s adem stakte in zijn keel, hij voelde een welbekende band zijn maag als een bankschroef samenknijpen. Instinctief sloeg hij zijn ogen neer. *Laat hem geen angst zien, adem in, adem uit. Vlucht niet, adem in, maar vecht, adem uit. Wacht in rust, adem neutraal.*

“U, de grote machtige man, een radertje? Hoe bedoelt u, Taishi-san?” In stijl met het Tai Chi principe liet Ichiro zijn vrije hand rusten op die van de oude man, ontspande zijn andere hand onder diens greep, draaide beide handen soepel om in een langzame ronddraaiende beweging en liet los. Taishi’s hand viel zachtjes terug op de deken. Voor een onge oefend oog leek het niet meer dan een vriendelijk, welgemeend gebaar. Voor Ichiro was het een overwinning. Eindelijk wierpen zijn dagelijkse Tai Chi oefeningen van de afgelopen maanden, het meegaan in de beweging zodat hij de kracht van de tegenstander kon overnemen, vrucht af. Hij schoof een stoel naast het bed en ging zitten. Hij richtte zijn blik op Taishi in beleefde afwachting.

“Komaan, Jun, niet zo formeel”, grinnikte Taishi ontwapenend. “We zijn praktisch even oud. Ik ben het, je makker Danno!” Verrast hoorde Ichiro dat hij zijn eigen voornaam, Danno, uitsprak. Dat was voor het eerst in Ichiro’s bijzijn. Taishi Danno vervolgde enthousiast, “Ik moet zeggen dat je er heel goed uitziet, het lijkt wel of de tijd voor jou heeft stilgestaan! Je ziet er geen dag ouder uit als toen je aan je eerste buitenlandreis begon. Ik heb je daarna nooit meer

gezien. Ik heb je zo gemist mijn vriend.” In een oogwenk was de strenge patriarch veranderd in een sentimentele dwaas die zijn tranen weg knipperde. Hij had Ichiro aangesproken als zijn gelijke. Wat had hij gezegd? We zijn even oud? Ichiro met zijn achtentwintig jaar scheelde ruim vijftig jaar met zijn grootvader. Het overtuigde hem ervan dat Taishi zowel lichamelijk als geestelijk niet in orde was. Op zijn best was hij even tijdelijk de weg kwijt. Op zijn slechtst was hij dementerend, bedacht Ichiro met schrik. *Wie leidt het bedrijf? Ik?*

Iemand schoof zachtjes de deur een stukje open. Er werd even beleefd bij binnenkomst gedraald om kenbaar te maken dat hij hen ging storen. Een lange magere man van middelbare leeftijd in een witte doktersjas stelde zich na binnenkomst aan Ichiro voor als dokter Mori. Een lichte neiging met het hoofd vergezelde de korte kennismaking.

“Masato Ichiro. Konnichiwa.” Ichiro was opgestaan om zich met een kleine buiging voor te stellen.

“Het doet mij genoegen dat u er bent. Ik zie dat de heer Taishi wakker is. Hoe gaat het met u?” Dr. Mori keek oplettend naar de oude heer. Taishi reageerde niet op Ichiro’s introductie, zijn aandacht geheel gericht op de dokter.

“Dokter, wanneer mag ik hier weg? Kan ik met mijn vriend Jun mee, ik heb hem in geen eeuwigheid gezien!” De anders zo gereserveerde Taishi bedelde de dokter om toestemming. Dat was een schokkende ervaring voor Ichiro. Hij was gewend aan een gebiedend, niets ontziend mens. Niet dit zielige oude opaatje.

Dr. Mori antwoordde op een geruststellende toon, ongetwijfeld gereserveerd voor bange patiënten: “U wordt zo meteen door de fysiotherapeut opgehaald. Het is belangrijk voor uw bloedsomloop dat u in beweging blijft.” Als geroepen klonk er een bescheiden klopje op de deur. De fysiotherapeut maakte zijn opwachting. Tot Ichiro’s verrassing bleek het een

oude schoolvriend te zijn die een lege rolstoel voor zich uit duwde. Hij zette de stoel geroutineerd naast het bed en klapte een arMLEuning omlaag.

“Uno Tonka!”, riep Ichiro blij verrast. De man was niet heel groot, maar er sprak een pezige kracht uit zijn bewegingen. Hij keek snel op vanuit zijn voorovergebogen houding en herkende Ichiro meteen. “Ach, Masato-san, natuurlijk, u komt uw familie opzoeken.” Voorheen zou het Ichiro amper opgevallen zijn dat hij als de meerdere werd aangesproken. Ook al was het een leeftijdgenoot, Ichiro was niet anders gewend als rijkeluiszoon. Na zijn opname in de kliniek van Grantham, waar het verschil in rangen en standen alleen bestond tussen personeel en patiënt, nam hij niet alles meer als vanzelfsprekend aan.

“Hoe gaat het met je, Tonka?”

“Heel goed, dank u wel, Masato-san.”

Ichiro merkte dat het hem irriteerde dat Tonka voorovergebogen bleef staan. *Dat afwachtende serviele gedoe.*

Vanuit zijn ooghoek zag hij het nauwelijks verholen ongeduld dat zijn grootvader uitstraalde. “Zorg dat je hier bent als ik terugkom, Jun. Ik wil weten hoe het je vergaan is.” De gebiedende patriarch was terug.

“Ik spreek je later nog, oké?” Ichiro had zich naar Tonka toegebogen om het moment van vreugdevolle herkenning te laten voortduren. Tonka gaf met een knikje te kennen dat hij hem gehoord had en richtte zijn aandacht op zijn werk. Het was duidelijk dat hij het als een loze belofte beschouwde. Dat hoefde niet te betekenen dat Ichiro geen actie zou ondernemen. Hij rechtte zijn rug. Vroeger, ja vroeger zou hij het erbij hebben laten zitten. Nu, sinds een paar maanden, had hij door schade en schande ondervonden dat zijn zogenaamde vrienden hem allemaal hadden laten vallen. Hij had geen vrienden meer. Waarschijnlijk had hij sinds de middelbare school geen echte vriend meer gehad. Hij

herinnerde zich eigenlijk maar twee echte vrienden: Uno Tonka en Watanabe Ken. Zij waren niet naar de meest prestigieuze universiteit van Osaka gegaan waaraan Ichiro had gestudeerd. Waar hij leerde dat de ene dienst een andere waard moest zijn. Waar alles draaide om status en invloed. Waar vriendschappen altijd een prijs bleken te hebben.

Yuna. Jij was niet zo. Jij steunde mij ondanks alles, beurde me op en maakte me aan het lachen. Yuna, was je maar hier. Ichiro voelde iets diep in zijn borst schrijven.

Hij schrok op uit zijn herinneringen door de ferme klik van de armleuning die Tonka omhoog klapte. De oude heer was door de fysiotherapeut met verrassend gemak en zonder omhaal in de rolstoel geholpen. Na een snelle controle of de voeten van zijn patiënt goed op de voetsteunen rustten, haalde Tonka de rolstoel van de rem. Haastig deed Ichiro een greep in zijn borstzak. Voordat Tonka goed en wel in beweging was, hield Ichiro zijn visitekaartje onder diens neus. Goede manieren dwongen Tonka het kaartje aan te nemen.

“Bel me of stuur een berichtje, dan neem ik zo snel mogelijk contact met je op. Ik meen het”, voegde Ichiro er voor de zekerheid aan toe. Hij boog diep om aan te geven dat hij zich niet boven zijn vroegere vriend verheven voelde. Tonka stond geschrokken stil. Dr. Moro kuchte om de ongemakkelijke stilte te overstemmen. Dat was het startsein voor Tonka om zich met zijn vrachtje de kamer uit te katapulteren.

Ichiro herinnerde zich weer zijn rol van directeur van een middelgrote firma en wendde zich tot dr. Moro. “Kunt u mij iets vertellen over het welzijn van mijn grootvader? Hij denkt dat ik de vader van mijn vader ben. Komt het wel goed met hem?”

“Het is nog te vroeg om uitsluitsel te geven, maar we hebben goede hoop dat uw grootvader er weer bovenop komt. We willen hem nog niet naar huis sturen. Hij is ook lichamelijk

uit balans en kan nog niet lopen. Om hem te monitoren stel ik voor dat hij vanaf morgen naar de revalidatieafdeling gaat. Een team van specialisten staat klaar om het revalidatieprogramma op hem af te stemmen. Uiteraard krijgt hij daar ook de eersteklas verzorging met alle privacy die we kunnen waarborgen. Als het goed gaat, mag hij naar huis. Dan komen diverse hulpverleners aan huis om hem verder op weg helpen.” Dr. Moro deed zijn best om aan te geven dat Taisho de complete VIP behandeling zou krijgen die een man van groot aanzien betaamt.

Ichiro twijfelde er niet aan dat de staf van dit ziekenhuis zich uit de naad zou werken voor Taishi Danno. De firma had een recente aanbouw gesponsord waar een complete nieuwe afdeling baanbrekend onderzoek deed. Taishi had er natuurlijk voor gezorgd dat zijn firmanaam discreet op een plaquette in de hal prijkte. Hij bedankte dr. Moro voor zijn goede zorgen, zei dat hij de volgende dag terug zou komen en vertrok naar het hoofdkantoor van Masato-Taishi in het zakendistrict van Osaka.

Het bedrijf in verpakkingsmateriaal had een gevoelige klap gekregen toen Jason Masato, Ichiro's vader, het moederbedrijf had verlaten en met zijn innovatieve afbreekbare plasticformules een eigen bedrijf had opgericht. Taishi had Ichiro als zijn opvolger benoemd, de druk op hem opgevoerd om hem klaar te stomen voor zijn dertigste levensjaar, met het teleurstellende resultaat dat Ichiro aan de andere kant van de wereld onderuit was gegaan. De familie had zijn afwezigheid als volgt verklaard: In het kader van zijn ontwikkeling onderzocht Ichiro de mogelijkheid van expansie naar Europa. Zijn tournee omvatte zogenaamd minstens zes toonaangevende landen, dus een afwezigheid van enkele maanden was niets om verwonderd over te zijn. Ichiro vroeg zich af of sommige ouderen in de kennissenkring van de Taishi's zich de handelsmissie van Jun, zijn opa van

vaderskant, nog konden herinneren. Jun was helemaal niet meer teruggekomen.

O schande, hij was getrouwd met een onbekende Engelse verpleegster, terwijl hij bij terugkeer zijn verloving met een telg van de Taishi clan zou aankondigen. Ongeveer twintig jaar later kwam hij om bij een auto-ongeluk.

Tot nu toe wist Ichiro niet beter. De raadselachtige verklaring van zijn grootvader Danno Taishi vermoedde iets heel anders. Opzet. *Maar waarom?*

Ichiro nam zich voor om de oude despoot morgen eens nader aan de tand te voelen. Mits hij nog steeds dacht dat Ichiro zijn overleden opa Jun was.

Hij bekeek zichzelf in de spiegel van de lift op weg naar het directiekantoor. Sinds zijn vertrek uit Osaka, een paar maanden geleden, was hij niet naar de kapper geweest. De laatste maand was zijn haar zo lang geworden dat hij het bijeen kon binden op zijn hoofd, ter hoogte van zijn kruin. Het had hem in de Engelse kliniek de bijnaam 'de samoerai' opgeleverd. Hij was er belachelijk trots op geweest en probeerde de naam eer aan te doen door de weg van 'de edele' te bewandelen. Weer aangekomen in het Japan van de tegenwoordige tijd was hij terug in de werkelijkheid. Hij dacht niet dat het edele pad begaanbaar was voor hem. Het was al heel wat dat hij afgekickt was van de coke en het waanidee dat de hele wereld om hem draaide. Vandaag had hij zijn haar achterover gekamd, zodat het achter zijn oren bleef zitten en had hij zich voorgenomen om het zo snel mogelijk te laten kortwieken. Hij wist dat hij het had laten groeien, omdat hij niet langer bij de kudde van 'sarari' men, een verbastering van het Engelse woord salarymen, wilde horen. De zakenmannen die allemaal hetzelfde kostuum droegen, pak en stropdas, als het harnas van deze tijd met hun korte haar als helm. Nu hoorde hij daar toch weer bij, de erecode van de familie verplichtte hem om het heft in handen te nemen of hij er nu klaar voor was of niet.

Hij was blij dat hij, zoals gebruikelijk, businessclass had gereisd. Zijn jasje, overhemd en stropdas had hij gedurende de reis uit kunnen doen. Twee schotten aan weerszijden van zijn stoel, die geheel gestrekt kon worden, zorgden voor voldoende privacy. In zijn T-shirt, onder een deken, had hij wat kunnen slapen, zodat hij redelijk fris de dag begon. Met een laatste blik op zijn spiegelbeeld draaide hij zich om en wachtte tot de liftdeuren opengingen. Hij zou zijn haar voorlopig laten zoals het was in de hoop dat hij op Jun leek. Wellicht kreeg hij zo meer informatie uit Taishi los. Die man bewaarde zijn geheimen gelijk een draak zijn schatten bewaarde.

Wilde Ichiro ook maar een schijn van kans hebben om zich staande te houden in de harde zakenwereld, dan moest hij goed beslagen ten ijs komen.

Hoofdstuk 2

Vijf uur later zat hij nog steeds met het managementteam rond de tafel. Zelfs de meest volhardende vergadertijgers begonnen glazig uit de ogen te kijken. Maar als de baas het volhield dan kon de werknemer niet afhaken. De Japanse moraal stond niet toe dat zwakheid getoond werd. Het bedrijf was als familie, door dik en dun steunde het bedrijf de werknemer. Andersom verlangde de ongeschreven wet loyaliteit tot het uiterste van iedereen.

Ichiro keek langs de tegenover hem zittende man naar buiten. De immens grote ramen zouden voor een weids uitzicht kunnen zorgen. Het kantoor bevond zich halverwege de wolkenkrabber. Behalve de regen die tegen de ramen sloeg, was er niets te zien door de dikke nevel die als een wolkenberg het zicht benam. Voor Ichiro's geestes oog verscheen een Engels landschap, schoongewassen na een flinke regenbui. Daarin Yuna voor hem uit rennend, natte haren zwiepend in cadans. Een variatie op een bekende haiku drong zich aan hem op:

Hemel en mijn lief
Vullen geheel mijn blikveld
Eeuwig ogenblik...

Ichiro spande zich in om een haiku vorm te geven die zijn gevoelens voor Yuna weergaf. Het ontglipte hem, net als Yuna. Net buiten zijn bereik, evenals zij. Fronsend focuste hij zich op het heden. De lege stoel van Taishi aan het hoofd van de tafel en de onnatuurlijke stilte trokken zijn aandacht.

De voltallige staf van het hoger management keek hem afwachtend aan. Het begon Ichiro te dagen dat men naar hem keek als degene die het laatste woord had. Hij was de gedoodverfde opvolger van de oude patriarch Taishi. Dat

betekende dat hij de macht had om deze vergadermarathon een halt toe te roepen. Resoluut zette hij zijn onzekere gevoelens en gedachten opzij. Hij gaf aan dat men binnenkort een antwoord kon verwachten op de meest prangende vragen en sloot de vergadering.

De rest van de dag werkte hij in het kantoor van Taishi. Althans, dat was zijn bedoeling. De eerste die hem kwam storen, ondanks zijn uitdrukkelijk verzoek aan de secretaris om niemand binnen te laten, was de vertrouweling en vriend van zijn moeder, Tomo. Hij bracht een onrust met zich mee door Ichiro geagiteerd op de hoogte te brengen van de laatste ontwikkelingen. Het kwam er op neer dat hij de oude Taishi ervan beschuldigde de laatste tijd een wanbeleid te hebben gevoerd. Ongevraagd nam hij plaats in een van de fauteuils in het ruime kantoor. Het werd Ichiro duidelijk dat zowel Tomo als de secretaris weinig tot geen gezag van hem erkenden.

“Ik kan er niets aan doen als de begroting van het te verwerken plastic afval zwaar overschreden is. De laatste tijd wil niemand naar me luisteren,” klaagde Tomo. “Gelukkig heeft de kartonnageafdeling goed gepresteerd het afgelopen jaar.” Hij trok een papieren servetje uit de zwaar verzilverde standaard van het verrijdbare theetafeltje naast hem en depte zijn bovenlip. Hij probeerde het te verdoezelen door met het servetje meteen uitgebreid zijn handen af te vegen, onderwijl een excuus mompelend dat hij net zijn lunch achter de rug had. Het bevreemdde Ichiro zoals zijn ‘stiefvader’, zo zag Tomo zichzelf graag, zich gedroeg. Hij zag er overwerkt en zenuwachtig uit. Er parelden zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd die hij niet ongezien kon wegmoffelen.

Omdat Tomo een goede bemiddelaar was geweest tussen Ichiro’s moeder en vader in zijn jeugd, en daarmee zijn leven had vergemakkelijkt, probeerde Ichiro hem op zijn gemak te stellen. Hij vroeg naar Tomo’s grootste trots, zijn kinderen: “Hoe gaat het met Nobu en Saito en Yoshi?”

“Nobu helpt zijn moeder zo veel ze kan, nu zij herstellende is.”

Ichiro knikte begrijpend, hij herinnerde zich dat Tomo's ex-vrouw al jaren sukkelde met haar gezondheid. Sinds de scheiding was er altijd wel een kwaal die aandacht behoeftde. Tomo moest vaak op stel en sprong naar haar toe, omdat er weer eens een crisis dreigde. Oké, Tomo en zijn gewezen vrouw waren tien jaar ouder dan Ichiro's moeder Hisae, die midden vijftig was. Maar Hisae zag er goed en gezond uit. Ichiro hoopte dat zij niet het voorbeeld van Tomo's ex-vrouw zou volgen nu zijn vader vertrokken was.

Hij vroeg zich af of de situatie binnenkort zou veranderen nu er geen beletsel meer leek te zijn voor zijn moeder en Tomo om hun relatie met een huwelijk te bezegelen. De kinderen van Tomo waren ouder dan Ichiro en allen werkzaam voor Taishi.

Nobu, de oudste zoon en creatieveling van de familie, was de beschermeling van Taishi. De sculpturen en schilderijen die hij maakte, werden niet door het grote publiek begrepen, maar ze kregen een prominente plek in openbare gelegenheden waar Taishi in de raad van bestuur zat. Bijvoorbeeld in de lobby van dit gebouw en in het ziekenhuis waar Taishi nu verbleef.

Saito werkte als financieel administrateur en zijn tweelingbroer Yoshi overzag de leveranties op de afdeling transport. Tomo had het voor elkaar gekregen om ze alle drie vast verankerd te krijgen in het bedrijf. Het was een wonder dat Tomo niet krom liep van het buigen als een knipmes. Om van het hielenlikken nog maar te zwijgen, dacht Ichiro schamper.

“Ik heb Saito nog niet gesproken en Yoshi niet gezien, is alles in orde?”

“Ja ja, natuurlijk. Yoshi zit op de buitendienst en is momenteel in de haven, iets met de laatste verscheping”, zei Tomo vaag.

De intercom zoemde, een lampje knipperde. Ichiro drukte de knop in. Met een afgemeten stem kondigde Taishi's secretaris de komst van Saito aan. Voordat hij kon antwoorden, ging de deur open en liep Saito verder. In zijn kielzog had hij een assistent die een paar dikke dossiers torste. Na de gebruikelijke plichtplegingen verdween de assistent en installeerde Saito zich in de fauteuil naast zijn vader. Naast elkaar gezeten, viel het Ichiro op hoeveel Saito op zijn vader leek. Allebei bewogen ze zich soepel, het sportieve slanke postuur onberispelijk in het pak gestoken.

Hun aristocratische gezichten konden, zoals nu, een intellectuele ernst uitstralen of, indien gewenst, bedrieglijk vriendelijk glimlachen om het ijs te breken bij moeizame onderhandelingen. Tomo had van de gelegenheid gebruik gemaakt om zijn voorhoofd te deppen en leek kalmer.

Ichiro zette de gedachte aan het werk dat hij eigenlijk had willen doen uit zijn hoofd.

"Vertel mij wat er zo dringend is dat het geen moment langer kan wachten, Saito", zei hij.

"Ziehier de financiële verslagen van het afgelopen jaar. Ze moeten geparafeerd en ondertekend worden voor akkoord", zei Saito met een pompeuze beleefdheid. "Als er nog wijzigingen zijn, dienen die zo spoedig mogelijk kenbaar gemaakt te worden. We lopen eigenlijk al achter en met uw eerbiedwaardige grootvader die nu ook ziek is, valt het niet mee om op schema te blijven."

Ook! Inwendig kromp Ichiro ineen, uiterlijk bleef hij schijnbaar onbewogen. Het kleine woordje 'ook' was een duidelijke verwijzing naar Ichiro's afwezigheid van de afgelopen maanden en de werkelijke reden daarvan. Tomo had Saito dus op de hoogte gebracht. En Saito minachtte hem erom.

Elke Japanner verschijnt altijd op zijn werk. Hoe ziek hij ook is, hij zal zijn post nooit verlaten, al valt hij om. Als de zieke

werknemer naar huis wordt gestuurd, is het meestal nog onder protest.

Tomo en Saito wedijverden met elkaar om hem op de hoogte te brengen van de laatste ontwikkelingen. Tomo deed dat met een levendigheid die zijn voorafgaande nervositeit teniet deed. Saito liet Ichiro voelen dat hij hem incompetent vond door vragen te stellen waarop Ichiro onmogelijk een antwoord op kon geven, omdat hij niet op de hoogte was van de huidige stand van zaken.

Ichiro lette op wat er niet gezegd werd. Het gaf hem de aanwijzing dat hij eens goed de financiële boeken moest doorzoeken, omdat hem het gevoel bekreep dat er iets goed mis was.

Toen ze eindelijk uitgepraat waren en vertrokken, stuurde Ichiro de secretaris naar huis. Hij sloot zich in de studeerkamer op en doorzocht het bureau van Taishi. De kluis had nog steeds dezelfde cijfercombinatie, maar bevatte geen geheimen. Hij stopte de lijvige rapporten van Saito in zijn aktetas en besloot naar huis te gaan.

Nog voordat de liftdeuren goed en wel open waren op de begane grond, stond Taishi's chauffeur Kimura voor zijn neus. Ook met chauffeursuniform en bijbehorende pet, leek de man eerder een uitsmijter van een louche nachtclub, dan een directiechauffeur. Een pokdalig gezicht zorgde ervoor dat hij er permanent nors uitzag. Ichiro wist wel beter.

De oudere, gezette man glimlachte breed naar Ichiro en begroette hem hartelijk. Ze kenden elkaar sinds Ichiro's jonge jeugdijaren. Heel wat uurtjes had Ichiro wachtend in de auto doorgebracht. Wachtend op zijn grootvader en zijn moeder. Wachtend op zijn grootvader en zijn vader. En altijd had Kimura de tijd genomen om hem een verhaal te vertellen of een kaartspelletje te leren. Het veranderde toen Ichiro een moeilijke puber werd die mokkend op de achterbank zat, permanent met een koptelefoon over zijn oren. Maar de

herinnering aan de goede tijden bleef. Voor Ichiro voelde dit welkom voor het eerst als een werkelijk thuiskomen. Sinds hij geland was op Kamsai International airport, had hij zich een banneling gevoeld. Een ongewenst persoon die zijn thuisland bezocht.

Kimura had opdracht gekregen om Ichiro te vervoeren zolang Taishi nergens heen hoefde. Ichiro haalde zijn bagage bij de portier op. Hij was vanuit de luchthaven meteen naar het ziekenhuis gegaan en van daaruit naar kantoor. Kimura nam de rolkoffer van hem over. Ichiro droeg zijn extra ruime laptotas waar zijn laptop en papieren in zaten. Gezamenlijk begaven ze zich naar de uitgang. Geïnteresseerd vroeg Ichiro naar de gezondheid van Kimura en het welzijn van zijn vrouw. Verrast door Ichiro's toeschietelijke houding die de gewone beleefdheid oversteeg, gaf Kimura een uitgebreider antwoord dan het gebruikelijke 'zeer goed, dank u zeer', dat vereist was.

Tijdens de rit naar Taishi's villa, waar Hisae ook woonde, nam Ichiro, gezeten op de achterbank, een aantal rapporten van Saito door. Zo op het oog leek alles in orde. Hij leunde achterover en keek naar het snel veranderende uitzicht. Osaka's drukke stadsbeeld maakte plaats voor de buitenwijken. In de verte zag hij het landschap glooien tot aan de voet van de berg die vooralsnog in nevel en laaghangende bewolking was gehuld. Een haiku voor Yuna nam vorm aan in zijn hoofd. Tevreden sloot Ichiro zijn ogen en prevelde zachtjes de woorden:

Hersenspinsel weeft
Mijn geliefde verbonden
Voorjaar in ons hart

Hoofdstuk 3

Rennend, joggend, de afstand tussen hemzelf en zijn familiehuis vergrotend, reguleerde Ichiro in de vroege ochtend zijn ademhaling. In het strijklicht van de dageraad, de straatlantaarns nog aan, zag hij de kleine wolkjes die hij uitademde in de koude winterlucht. Met elke ademdeug verdween langzamerhand het verstikkende gevoel dat hem sinds de vorige avond had bekropen. Op het moment dat hij het familiehuis betrad, was het beklemmend stil geweest. Hisae, zijn moeder, was niet thuis. De butler had hem formeel meegedeeld dat zij een liefdadigheidsconcert bijwoonde. Voor één van de vele comités waarvan zij deel uitmaakte, wist Ichiro. Zijn avondeten werd in stilte opgediend.

Omdat hij de enige in huis was, had hij net zo lief in de keuken gegeten, maar hij wilde Hisae niet voor het hoofd stoten. Zij stond op decorum. De huishoudelijke staf was haar zeer toegewijd en zou haar ongetwijfeld op de hoogte brengen als hij zich niet aan de huisregels hield. Dat was al ontelbare keren eerder gebeurd. Hij voelde zich weer acht in plaats van achtentwintig.

De lijvige rapporten van Saito had hij tijdens het eten doorgenomen. Ongebruikelijk, maar mocht het Hisae ter ore komen, dan kon ze er eruit opmaken dat hij de zaak toegedaan was.

In Taishi's studeerkamer was hij vervolgens achter de computer gekropen om nog meer informatie door te spitten. Alle wachtwoorden waren hem bekend, hij had toegang tot alle bestanden. Omdat Taishi sinds een paar jaar niet meer alles kon onthouden, had hij alle toegangscode opgeschreven en in het verborgen hoekje van zijn negentiende-eeuwse bureau gestopt. Ichiro wist van de geheime ruimte in het bureau sinds hij zich als achtjarige jongen eens verstoppt had in deze kamer. Hij wilde

tevoorschijn komen vanuit zijn gehurkte positie achter het kamerscherm, maar durfde geen geluid te maken toen hij zijn hoofd om de hoek stak. Hij had gezien hoe zijn grootvader zich toegang verschaftte tot de kleine ruimte en voelde instinctief aan dat zijn aanwezigheid verboden was. In plaats daarvan had hij ademloos toegekeken en zich toen geruisloos uit de kamer verwijderd.

Regelmatig had hij in de loop der jaren stiekem gekeken wat de inhoud van de verborgen ruimte was als er niemand thuis was. In het begin had hij gehoopt op gouden munten of een schatkaart. Maar het waren altijd documenten geweest, naar zijn idee niets spannends. Nu dacht hij daar anders over, hij was blij dat hij Tomo of Hisae niet hoefde te vragen naar wachtwoorden voor de computer en de toegangscode tot de muurkluis.

De vondst in de kluis de vorige avond was, gezien zijn aandacht voor financiële discrepanties, opmerkelijk. Zijn moeders juwelen, zijn grootvaders waardepapieren en nog een handvol memorabilia trokken zijn aandacht niet, een handgeschreven grootboek wel. Hij besloot het aan een nader onderzoek te onderwerpen. Het was het enige dat hij eruit nam, waarna hij de kluis sloot en het obligate schilderij van de berg Fuji ervoor schoof. Hij zette ook een flink aantal computerbestanden over op een memorystick. Het grootboek trok hem aan als een magneet. Gefascineerd dook hij in de materie. De grootte van de bedragen die opdoken, deden alarmbellen rinkelen. Het beklemmende gevoel werd sterker naarmate de avond vorderde. Hij nam het grootboek mee naar zijn kamer en fotografeerde elke pagina met zijn smartphone, terwijl hij wachtte tot zijn laptop alle bestanden van de memorystick had opgeslagen. Hij hoopte dat er soortgelijke reeksen in financiële bestanden opdoken om te kunnen vergelijken.

Voordat hij er een blik op had kunnen werpen, kwam Hisae thuis. De butler kondigde het per huistelefoon aan. Dat

betekende: meteen aantreden. Ichiro begaf zich naar de salon. Hij zag dat Tomo haar vergezelde zoals gewoonlijk. Officieel woonde Tomo, Hisae's 'huisvriend', niet samen met haar. Onofficieel was hij bijna altijd in Hisae's gezelschap te vinden. Ze zagen er uit zoals succesvolle mensen uit de hogere klasse eruit hoorden te zien, observeerde Ichiro met enige wrevel. Zijn moeder kleepte zich naar de laatste mode en presteerde het om er na een lange dag nog koninklijk chic uit te zien. De vijftig gepasseerd, maakte ze nog steeds indruk met haar mooie, gelijkmatige gelaatstrekken. Tomo, tien jaar ouder dan Hisae, was ook een knappe verschijning. Goed geconserveerd en met een vriendelijk voorkomen. Tennissen en golfen waren zijn geliefde bezigheden, deels hobby, grotendeels om zaken te kunnen doen, wist Ichiro.

Hisae deed haar naam, het verdragen, eer aan: ze verdroeg Ichiro's aanwezigheid met bewonderenswaardige kalmte. Ze vroeg niet naar zijn tijd in de afkickkliniek. Ze vroeg niet naar zijn gezondheid. Ze accepteerde zijn begroeting met een minzaam knikje en informeerde naar zijn vlucht alsof hij van een zakenreis thuiskwam. De conversatie was beleefd en oppervlakkig alsof hij maar een week was weggeweest in plaats van tweeënhalf maand. Het liefdadigheidsconcert en de gezondheid van Taishi passeerden de revue.

Ichiro voelde zich licht in het hoofd worden en verontschuldigde zich, zeggende dat de jetlag hem parten speelde. Op zijn oude kamer aangekomen, merkte hij dat zijn ademhaling oppervlakkig en gejaagd ging. Concentreren op cijferreeksen was uitgesloten. Hij trok zijn das los, ontdeed zich van zijn pak en bracht met enkele Chi Kung oefeningen zijn ademhaling naar een acceptabele buikademhaling. Uitgeput viel hij even later in een diepe slaap.

En nu jogde hij door de betere buitenwijk aan de rand van de stad naar het dichtstbijzijnde park. Hij dacht aan Yuna, altijd Yuna. Het eerste wat hij gedaan had toen hij wakker werd om

5 uur 's morgens, was contact met haar zoeken. Osaka loopt 's winters negen uur voor op Greenwich time. Het was nog een redelijke tijd om te bellen, acht uur 's avonds plaatselijke tijd als ze nog in Engeland was. Een uur later als ze al naar Nederland was gereisd.

Haar telefoon ging meteen over op voicemail. Hij liet een bericht achter : "Bel me terug, het is belangrijk." Voor de zekerheid stuurde hij een foto mee van de laatste pagina van het grootboek en een tekstbericht met de vraag of ze dit soort boekhouding kende. Zij had tenslotte meer met cijfers doordat ze tot vier maanden geleden had gewerkt op de financiële administratie van zijn bedrijf. Ze werkte nu voor zijn vader.

Hij dacht aan hun laatste gesprek.

"Je moet je laten testen op een SOA", had hij eindelijk tegen haar durven zeggen op de laatste avond voordat hij naar Osaka vertrok.

"Hoezo? Ik ben kerngezond. Ik heb een gezondheidstest ondergaan toen ik aangenomen werd bij Masato Organic Plastics."

"Ik heb een antibioticakuur achter de rug om van chlamydia af te komen."

"En jij denkt dat ik dat ook heb?"

"Ja natuurlijk, misschien was het toen nog niet duidelijk of heeft de dokter je er niet op getest."

"Ichiro, ik weet niet wat jij je in je hoofd hebt gehaald. Kun je je echt niets meer herinneren van die nacht dat je naar het ziekenhuis moest toen je buiten bewustzijn raakte?"

Een beschamend moment lang had ze naar hem gekeken. Hij had de foto gezien die zijn vader gemaakt had toen hij hem gevonden had, liggend op de badkamervloer van zijn vaders appartement, terwijl Yuna zijn hoofd vasthield om te beletten dat hij in zijn eigen braaksel zou stikken. Hij wist op dat moment dat zij aan hetzelfde dacht.

“Wij zijn nooit zover gegaan, Ichiro. Ik eh, wij hebben niets gedaan. Ik bedoel niet niets, maar eh, niet zoveel dat ik er chlamydia aan overgehouden kan hebben”, had Yuna gehakkeld, met een vuurrood hoofd, haar ogen neergeslagen. Geweldig stom had hij zich gevoeld. Hij had het op alle fronten mis gehad en hij had haar vreselijk in verlegenheid gebracht. Het zweet brak hem weer uit nu hij er aan terug dacht. Haast tastbaar hing de onuitgesproken vraag tussen hen in hoe hij aan een SOA was gekomen. En wanneer. Ze hadden elkaar houterig gedag gezegd. Ze hadden elkaar niet meer aangeraakt.

Ichiro doorkruiste het park. De opkomende zon had het ineens gewonnen van de stadsverlichting die uitfloekte. De kale bomen gaven nog geen hint dat het ooit voorjaar zou worden. De winterse sfeer paste bij het bevroren gevoel dat hij in zijn binnenste had. Een aantal bejaarde mensen deed Tai Chi op een open plek. Ichiro schroefde zijn snelheid terug naar een wandelpas. Tegen de tijd dat zijn ademhaling gelijke tred hield met zijn passen, had hij het groepje mensen bereikt. Hij sloot zich aan en volgde mee met de bewegingen. Het maakte niet uit dat deze mensen een andere stijl Tai Chi beoefenden, het principe was hetzelfde.

In een beter humeur en met het gevoel dat hij de dag aankon, jogde hij in een kalm tempo terug naar huis. Hij trof zijn moeder aan in alle staten. Ze was kennelijk net opgestaan. Van haar anders zo kalme en gereserveerde voorkomen was niets meer over. Ze wenkte hem furieus naar binnen en liep zo snel voor hem uit dat haar slippers een klepperend geluid maakten. Haar kimono ruiste als de wind.

“Ichiro, kom onmiddellijk naar de studeerkamer”, hoorde hij haar ontzet roepen. “De kluis is leeg. Weet jij daar iets van?”

“Uh, wat is er aan de hand?” Ichiro probeerde tijd te rekken. Hoe belangrijk kon een grootboek zijn? Hij volgde haar de

kamer in en tuurde over haar schouder naar de geopende kluis. "Hij is niet leeg", zei hij. "Kijk, de juwelen zitten erin."

"Nee, dat bedoel ik niet", In Hisae's zachte jammerende stem klonk wanhoop door. Voor het eerst bekeek Ichiro haar met andere ogen. Hij kende haar niet anders dan resoluut en bedaard. Deze onzekere en geagiteerde vrouw, was dat zijn moeder?

"Tomo bewaart er papieren in die heel belangrijk zijn. Ze zijn weg." Zich naar hem toe wendend herwon haar stem aan kracht. "Ik heb hem nog nooit zo boos gezien. Weet jij er iets van?"

"Wat doet Tomo in sofus kluis?" De aanval is de beste verdediging, vond Ichiro. "Ik ben al maanden niet op de hoogte van wat er hier reilt en zeilt. Niemand vertelt mij iets."

"Jouw ojiisan is zichzelf niet meer. Het heeft hem enorm aangegrepen dat jij wegbleef", zei Hisae vinnig. Ze voegde er aan toe: "Hij is erg ziek, misschien heeft hij niet lang meer te leven. Denk daar toch eens aan in plaats van altijd te doen waar je zelf zin in hebt. Tomo heeft de laatste maanden de zaken waargenomen. Het is niet meer dan logisch dat hij ook hier bezig is." Hisae keek van het bureau naar Ichiro en liet haar blik misprijzend over zijn bezwete joggingkleren gaan. Haar lippen knepen zich samen bij het zien van zijn haar dat hij samengebonden had, samoeraistijl. "Zorg er in ieder geval voor dat je een waardige opvolger wordt en de familie eer aan doet." Haar woorden klonken als een aanklacht. Zij was slechts de dochter van Taishi. Hisae was van een generatie die de vrouw ondergeschikt vond aan de man.

Ah, zo ken ik je weer, leg me vooral schuldgevoel op. Ichiro voelde zijn maag ineenkrimpen.

Hisae's aandacht richtte zich op een punt achter hem. Ichiro draaide zich om en zag Tomo in de deuropening. Fris geschoren en onberispelijk gekleed voor een nieuwe werkdag trad hij binnen.